І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
УНСоюз: BArcly 7-4125
УНСоюру: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 231. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 14-го ГРУДНЯ 1966 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, DECEMBER 14, 1966 No. 231. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Вівторок, 13-го грудня, 1966

В АМЕРИЦІ

ВІДОМИЙ ЕКОНОМІСТ ЛЮН Г. КЕЙЗЕРЛІНҐ заявив, що ЗДА не мусять зменшувати витрат на боротьбу проти вбогости тому, що одночасно ведеться війну у В'єтнамі. Кейзерлінґ був економічним дорадником президентів Ф. Д. Рузвелта та Гаррі С. Трумана. Тепер він є головою неприбуткової конференції в справах економічного поступу. На його думку, ЗДА можуть провадити війну у В'єтнамі і одночасно поборювати вбогість в деяких районах цієї країни. Конференція Економічного Поступу виготовила проєкт, згідно з котрим ця країна мала б видати 185 більйонів дол. впродовж десятьох років, щоб запевнити добробут всьому населенню цієї країни.

ПІДСЕКРЕТАР В ДЕРЖАВНОМУ ДЕПАРТАМЕНТІ Ніколас де Каценбах закликав американських промисловців закінчити „тарифову бльокаду" країн комуністичного европейського Сходу, до чого недавно взивав президент Джансон. Президент Джансон має просити 90-ий Конґрес в найближчому році, щоб скасував торговельні обмеження з СССР та з комуністичними сателітами, бо це буде не лише добрим бізнесом для ЗДА, але й доброю політикою. Комуністичні сателіти, казав Каценбах ідуть кожний своїм власним шляхом, і ЗДА повинні їм вможливити вести більше самостійну політику, як це було досі, коли вони могли торгувати тільки з комуністичною Москвою.

НЕМАЄ ПОКИЩО ЄДНОСТИ в справі республіканської номінаційної плятформи, яку мали були схвалити ще цього року, щоб об'єднати всі відтінки Республіканської Партії. В цій справі заговорили одночасно один із майбутніх республіканських кандидатів на президента мишиґенський губернатор Джордж Ромні та голова Палатної Республіканської Конференції конґресмен Мелвін Р. Лерд. Губернатор Ромні заявив, що ще не час на те, щоб республіканці вже тепер схвалювали виборчу плятформу. Конґресмен Лерд конферував із можливими майбутніми кандидатами і ствердив, що не можливо тепер знайти таку плятформу, на яку могли б погодитися всі можливі республіканські кандидати на президента.

КУБИНСЬКИЙ ДИКТАТОР КАСТРО твердить, що ЗДА приобіцяли були в 1962-му році під час кризи зі совєтськими керованими ракетами концесії, які досі не були здійснені і про які ніхто не знає. Він відмовився виявити, які це були концесії. Досі відомо, що ЗДА обіцяли припинити економічну фльотову бльокаду Куби та не здійснювати агресії на Кубу. Кастро нарікав перед американським журналістом Лі Локвудом на те, що ту кризу в 1962-му роджував Хрущов, не інформуючи його, про що Москва нараджувалася з Вашинґтоном. На жаль, казав Кастро, тепер нема на Кубі ракет, якими можна б атакувати ЗДА. Після відходу Хрущова совєтсько-кубинські взаємини поправилися, казав Кастро.

У СВІТІ

СЬОМА ФЛЬОТА НА ПРИБЕРЕЖНИХ ВОДАХ В'ЄТНАМУ МАЛА донедавна дозвіл обстрілювати північно-в'єтнамський беріг тільки на просторі 39 миль на північ від так званої 17-ої паралелі, що ділить Північний і Південний В'єтнам. Тепер вона може обстрілювати північнов'єтнамську територію до 78-ої милі на північ від 17-ої паралелі. Це вказує на щораз більшу ролю 7-ої Фльоти у В'єтнамі: внаслідок бомбардування американцями наземних шляхів — комуністи скерували транспорти військ і товарів з Північного В'єтнаму на південь — морським шляхом.

ВЕЛИКОГО ШУМУ НАРОБИЛА В ПОЛЬЩІ видана за кордоном повість польського письменника Єжого Косінського „Помальована птаха". У ній повісті автор помістецьки змальовує страхіття, що їх переживав один недоліток — не відомо, жид чи циган — під час останньої війни, що мандрував польськими селами і скрізь зазнавав знущань від місцевих селян. Косінський виїхав з Польщі в 1957 році й живе тепер в Америці.

ЧЕН І, ВИЦЕ-ПРЕМ'ЄР І МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ КОМУНІСТИЧНОГО КИТАЮ, ЗАЯВИВ представникові одного бразилійського щоденника, що Комуністичний Китай повинно рахується з можливістю, що Совєтський Союз заатакує Китай з півночі, а З'єдинені Держави з півдня, щоб у такому „священному союзі" знищити Комуністичний Китай. Очевидно, що червоний китайський маршал нахвалявся, що китайські комуністи мають сили „знищити" однаково Совєтський Союз, як З'єднані Держави, при чому покликався на факт, що поверх 300.000-на американська армія у Південному В'єтнамі з могутнім летунством і морською фльотою не всилі справитись з комуністичними партизанами.

АМЕРИКА ПОВИННА ВЕСТИ „ГНУЧКУ ПОЛІТИКУ" СУПРОТИ ЕВРОПЕЙСЬКОГО СХОДУ — заявив недавній американський амбасадор у Москві, новопризначений заступник державного вице-секретаря, Фой Колер у промові перед конвенцією Американського Леґіону в Орляндо на Флориді. Фой Колер критикував праві американські кола, які поручають повний бойкот товарів імпортованих з колуністичних сателітських країн, як ось польської шинки і югославських продуктів, та поручав інвестиції американського капіталу в таких підприємствах, як напр. італійська фабрика автомобілів „Фіят" в Совєтах. Водночас він таврував обмежування свободи рухів та арештування деяких американських туристів, що їдуть до СССР і його сателітських країн.

ГРЕЦЬКІ МОРСЬКІ ВЛАСТІ ЗАЯВИЛИ, що не можливо з певністю подати докладне число осіб які затонули наприкінці минулого тижня на кораблі-поромі „Гераклйон". Той корабель містоти 8.900 тон плив з Крети до Пірею біля Атен, маючи записаних 206 пасажирів і 75 членів залоги. Раптова буря зірвала линви, що ними були прив'язане на пароммі вожке вантажне авто, яке пробило діру, крізь яку вдерлися морські хвилі. Врятовано 46 осіб, віднайдено 37 тіл, але згинуло мабуть 235 осіб, крім тих, які могли в останній хвилині вісти на корабель, щоб виїхати, але їх імена ще не записані.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ АББА ЕБАН, ЯКИЙ ПЕРЕБУВАЄ ТЕПЕР В НЮ ЙОРКУ НЕ ДАВ ясної відповіді, чи Ізраїль знову зареагує відплатною воєнною акцією, якщо арабські терористи поновили б свої атаки на території Ізраїлю. Абба Ебан відповів дипломатично, що він волів би, щоб той запит залишився „гіпотетичним".

Республіканський Координаційний Комітет підтримує урядову політику в справі В'єтнаму

Вашинґтон. — Тут відбулися наради Республіканського Координаційного Комітету, на яких схвалено резолюцію, якою підтримується змагання демократичного Уряду ЗДА протиставитися комуністичній агресії у В'єтнамі та всюди, де ця агресія проявляється. Цю резолюцію схвалено на те, щоб світ бачив, що республіканська перемога в цьогорічних виборах зовсім не свідчить про те, що нарід цієї країни роздвоєний щодо боротьби проти комунізму, який змагає до панування над світом. Голова Республіканського Крайового Комітету Рей С. Блісс заявив, що партія вдоволена з того, що число її прихильників збільшилося, як це виявили цьогорічні вибори. Внаслідок цього Республіканська партія здобула своє давніше становище та скріпила двопартійну систему, яка існує в цій країні, і яка була захитана під час виборів в 1964-му році, коли програв був вибори республіканський кандидат Беррі Голдвотер. Блісс передбачає, що в найближчих президентських виборах в 1968-му році республіканці зможуть здобути ще більшу перемогу, як цього року.

Айзенгавер почувається добре після операції жовчевого міхурця

Вашинґтон. — Колишній президент Двайт Д. Айзенгавер 12-го грудня щасливо перебув операцію жовчевого міхурця і його стан, як заявили лікарі є добрий. Операція відбулася в армійській шпиталі Волтера Ріда і тривала годину і 45 минут. Присутні були в шпиталі під час операції дружина пацієнта, Мемі, його син та брат д-р Мілтон Айзенгавер, президент університету Джана Гопкінса. Жовчевий міхурець виявив сліди запалення, бо в ньому були камінці. Операція Айзенгавера була подібна до тієї, яку минулого року перебув президент Джансон, якому тоді зоперували були жовчевий міхурець. Айзенгавер має залишитися в шпиталі від 10-ох до 14-ох днів, і на Різдво буде на своїй фармі в Ґетисбурґу. Па., а в перших днях січня має виїхати на зиму до Палм Бічу в Каліфорнії, де він перебуває в зимовому часі вже від кількох років. При операції було сім лікарів, осрував полковник д-р Карл В. Гюз — головний оператор цього шпиталю.

Сенатор Джевітс висуває себе на чоло республіканського списка в 1968-му році

Ню Йорк. — Старший сенатор нюйоркського стейту республіканець Джейкоб К. Джевітс в пресових інтерв'ю заявив, що він уважає себе за ідеолога Республіканської партії і тому він повинен бути між тими, яких висуватимуть в 1968 році на чоло республіканського виборчого списка. Сенатор Джевітс вже давніше складав заяви в тому сенсі, що він повинен бути при найближчих президентських виборах кандидатом на віце - президента на списку Республіканської партії. Він обговорював, хто з республіканців міг би бути кандидатом на президента від республіканців та оцінював кожного з можливих кандидатів. Він не зв'язував себе з жадним із можливих республіканських кандидатів, але при всіх можливих кандидатах говорив про себе, як про можливого кандидата на віце - президента. Джевітс заявив, що мишиґенський губернатор Дж. Ромні вже після виборів виявився милою особою, при цьому скромною, щирою та високо розумною, але до виборів ще далеко, і треба чекати, що він ще зробить до літа 1968-го року. Сенатор заявив, що і нюйоркський посадник Джан Ліндсей не виключає себе від того, що він може очолити республіканський виборчий список в 1968-му році. Але, сказав Джевітс, коли Ліндсей хотів би в половині першої своєї каденції залишити Ню Йорк, то він „почував би себе щасте зашвидко і заданеко". Сенатор Джевітс заявив, що в 1968-му році республіканці не найменують на свого кандидата на президента таку особу, якої він не міг би підтримувати, як було в 1964-му, коли від республіканців кандидував сенатор Беррі Голдвотер.

Рутер заявляє, що він розходиться з політикою АФП-КІО

Вашинґтон. — Голова спілки Об'єднані Автомобільні Робітники Волтер П. Рутер заявив, що його спілка, яка нараховує 1,500,000 членів, розходиться з політикою Американської Федерації Праці і Конґресу Індустріяльних Організацій, і що вона вестиме самостійну політику. Рутер залишив відкритим питання, чи ним очолювана організація задумує залишитися і надалі в АФП - КІО, чи думає виступити з цієї об'єднаної організації, яка тепер нараховує понад 13.000,000 членів. Рутер заявив журналістам: „Час покаже. Але я думаю під словами, що ми вестимемо незалежну політику, а покищо я не хочу спекулювати в цій справі". В політичних колах не передбачають, щоб прийшло аж до повного розбиття АФП - КІО, але заява Рутера свідчить про те, що між ним і головою АФП - КІО заіснували поважні розходження, і що це непорозуміння є глибше, як було в 1961-му році, коли також Рутер і Міні не погоджувалися в деяких політики зорганізованого робітництва. Тепершнє непорозуміння виникло відносно до закордонної політики АФП - КІО. Рутер твердить, що Міні не займає належного становища щодо оборони громадянських прав, до соціяльних і організаційних проблем. Рутер твердить, що Міні є занадто впертий в ділянці протикомуністичного напрямку робітничих організацій. Міні має 72 роки, він є більше консервативний, як 59-річний Рутер. Міні твердить, що Рутер не є залежно обережний у відношенні щодо комунізму. Коли б прийшло до розбиття АФП-КІО — то це було б сильним ударом по зорганізованому робітництву.

о. БОГДАН ЛИПСЬКИЙ ВІЗЬМЕ УЧАСТЬ В КОНҐРЕСІ „ЗА ОБНОВУ ЦЕРКВИ"

Торонто. — Президент Папського Інституту для Середньовічних Студій і предсідник Міжнародного Конґресу та Інституту у 100-річчя Канади „За обнову Церкви" з осідком в Торонті, о. проф. д-р Л. К. Шук запросив о. д-ра Богдана Липського до участи у згаданому Міжнародному Конґресі та Інституті „За обнову Церкви". Східно Католицьку Церкву репрезентує в Конґресі та Інституті Мелхітський архиєпископ Галилеї Юрій Гакім.

ОХОРОНА ПОБЕРЕЖ В'ЄТНАМУ

Американський патрульний корабель пропливає здовж побереж Південного В'єтнаму, охоронюючи їх перед несподіваним десантом північно-в'єтнамських військ та запобігаючи доставам зброї й виряду для В'єтконгу.

Совєти прислали додаткових 100 бойових літаків Північному В'єтнамові

Сайґон. — Американські і південно - в'єтнамські керівні військові кола дістали відомості, що Совєти прислали Північному В'єтнамові додаткових 100 своїх воєнних джетів типу МІҐ — 17, МІҐ-21. Цей останній тип — це наймодерніший воєнний джет, вивінований у радарні споруди, що стверджують наближення інших літаків та допомагають цільності двох ракет, кращих за американські ракети „Сайдвайндер". Дотепер американці збили над Північним В'єтнамом 26 літаків типу МІҐ, однак — за останнім офіційним повідомленням — американське летунство втратило над Північним В'єтнамом 442 літаки і 4 рятункові гелікоптери, а всі американські втрати до цього літаків у В'єтнамі дійшли до 826. Американське командування у В'єтнамі рахується тепер з тим, що американські літаки, висилані в бойових місіях над Північним В'єтнамом, будуть стрічатися не тільки з протилетунською артилерією ворога, але й ворожими літаками. Американці до цього часу не бомбардували північно-в'єтнамських летовищ, — можливо, що тепер будуть скасовані деякі обмеження, які з Вашинґтон наклав на летунство у В'єтнамі. До цього часу північно-в'єтнамське летунство нараховувало кругло 100 бойових літаків совєтської продукції, різних типів. Тепер те число подвоїлось.

Португальці у Макао прийняли вимоги китайських комуністів

Гонґ Конґ. — Губернатор маленької португальської колонії Макао, що віддалена за 35 миль від Гонґ Конґу, має 30.000 мешканців і 600 вояків, погодився на всі найважливіші вимоги, що їх згодосила тамошня китайська організація, зорієнтована на Пейпінґ. Величезна більшість населення Макао — це китайці, поділені на прихильників Комуністичного та Вільного Китаю. Однак комуністи мають велику перевагу і в їх руках є також місцева торговельна палата. В перших трьох днях грудня ц.р. відбулися в Макао криваві заворушення на тлі спору довкола нового будинку школи, що його будували китайці без дозволу португальської адміністрації. Тоді згинуло 8 китайців. Коли португальський губернатор відмовився спершу прийняти вимогу, щоб арештувати винуватців з-посеред вбійська і поліції, які стріляли до демонстрацій, то навпроти Макао на терені Комуністичного Китаю змобілізовано коло 10.000 „червоногвардійців" з виразною погрозою вмаршувати до Макао й окупувати його. Під отим шантажем португальський губернатор погодився покарати винуватців стрілянини, дати відшкодування жертвам та заборонити всяку діяльність „аґентів кліки Чіянґ Кай-шека".

ЗДА підтримують в ОН становище Британії в справі Родезії

Об'єднані Нації. — Амбасадор Америки в Об'єднаних Націях Артур Голдберґ заявив на засіданні Ради Безпеки ОН 12 ц. м., що ЗДА прихиляються до британської пропозиції, щоб Об'єднані Нації зобов'язали своїх членів припинити імпорт 12-х головних продуктів Родезії. Голдберґ підкреслив, що Америка відмовиться від таких закупів, хоч це буде із шкодою для американської господарки. Голдберґ заявив проти вимог африканських екстремістів, які жадають, щоб проголосити повний економічний бойкот Родезії і переводити її блокаду, щоб не допустити до ввозу до Родезії газоліни. Голдберґ звернув увагу, що Родезії дала державну незалежність 28-ом своїм колоніям, які тепер становлять більше одної четвертини членів Об'єднаних Націй, то ж треба залишити Британії вирішування, якими способами можна довести до того, щоб у Родезії незначна біла меншина перестала дискримінувати величезну більшість чорних автохтонів. Те саме становище зайняла Японія, однак більшість африканських держав не вірять, щоб ті нові обмежені господарські санкції могли спричинити упадок біло-расового уряду Іена Сміта в Родезії. Переведення повного економічного бойкоту Родезії не можливе, бо Південно - африканський Союз, а також португальські колонії Мозамбік і Анґоля постачають до Родезії газоліну і всі інші товари першої потреби, отже блокада Родезії мусіла б направді бути блокадою цілої південної Африки.

НТШ влаштовує Другу Сесію Франківської Наукової Конференції

Ню Йорк. — Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗДА і дирекція Філологічної Секції влаштовують в суботу 17 грудня ц. р. в годині 11 перед полуднем, в авдиторії Українського Інституту Америки, 2 Схід 79 вулиця в Ню Йорку — другу сесію Урочистої Наукової Конференції, для вшанування 110-річчя народин і 50-річчя смерти Великого Каменяра, Івана Франка, дійсного і почесного члена НТШ.

Конференцію, яка складається з двох частин, відкриє директор Філологічної Секції НТШ, проф. д-р В. Лев вступним словом. У передполудневій частині Конференції доповіді виголосять: ред. В. Верган на тему „Роля Івана Франка в робітничому русі", мґр Я. Гриневич — н. т. „Релігійний світогляд І. Франка", д-р О. Соколишин — н. т. „Забута англомовна згадка Франка про Тараса Шевченка" і проф. д-р Б. Романенчук — н. т. „Деякі питання світогляду І. Франка".

Пополуднева частина Конференції пічнеться в годині 3-ій. Доповіді виголосять: ред. Л. Бурачинська н. т. „Іван Франко і Кобилянська", мґр. Л. Храплива н. т. „Іван Франко і діти", д-р С. Карпінська — н. т. „Мовні особливості села Нагуєвичі", проф. д-р Я. Падох — на тему „Причинки до популярности І. Франка", проф. д-р В. Стецюк — н. т. „Іван Франко, як клясичний Філолог", проф. д-р Г. Лужницький — н. т. „Драматичність поетичних образів в творчості І. Франка", проф. д-р К. Кисілевський — н. т. „Стилістичні і ритмічні засоби І. Франка", проф. д-р М. Андрусяк — н. т. „Похорон — поема Івана Франка", проф. Н. Король — н. т. „Зустріч з І. Франком", і проф. д-р Р. Кухар — н. т. „Картина Львова в повісті І. Франка Лель і Полель". На закінчення Конференції відбудеться урочисте закриття Франківського Року. Доповіді є передбачені на 15-20 хвилин. а Конференція є призначена для ширшого загалу громадянства.

В Ню Йорку відбудеться урочиста Наукова Конференція на пошану М. Грушевського

Ню Йорк. — Історична Секція Української Вільної Академії Наук у ЗДА, Історично - Філософічна Секція Наукового Товариства ім. Шевченка та Українське Історичне Товариство влаштовують тут у неділю 18 грудня о 5.30 вечора Урочисту Пленарну Конференцію для відзначення 100-річчя з дня народження великого історика України, автора „Історії України-Руси", „Історії української літератури" та багатьох інших праць — акад. Михайла Грушевського. У програмі конференції, яка відбудеться в будинку Української Вільної Академії Наук при 206 Вест 100 стріт, передбачені доповіді: проф. Олександра Оглоблина „Михайло Грушевський на тлі доби", проф. Омеляна Пріцака „Історіософія Михайла Грушевського", д-ра Ярослава Пеленського про „Суспільно - політичні ідеї М. Грушевського" та д-ра Любомира Винара „Львівський період життя М. Грушевського".

Заступник гол. предсідника УНС Б. Зорич відвідав округу Лейкгед

Форт Вільям. — Вертаючись із об'їздки по Західних провінціях Канади, заступник головного предсідника і директор Канадійської Канцелярії УНСоюзу, Б. Зорич, відвідав також густо заселену українським населенням околицю Лейкгед, де заходиться 441 Відділ УНСоюзу ім. Т. Шевченка, що є одним з найбільших відділів Канади. На закінчення його триденного побуту тут і успішно переведеної акції приєднування нових членів УНСоюзу, відбулося засідання вище згаданого Відділу, на якому Б. Зорич обширно зреферував про організаційні справи та потребу посилення здобуття нових членів. Після жвавої дискусії відносно дальшого розбудови 441 Відділу УНСоюзу, управа одноголосно постановила подбати про те, щоб до кінця цього року придбати принаймнше 12 нових членів, як таких на відзначення заслужені управи, роглянути можливості належного відзначення 25-літнього ювілею існування 441 Відділу УНСоюзу у Форті Вільям, який припадає в першій половині 1967 року.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ВЕЧІР НА ПОШАНУ ПОЕТА Є. МАЛАНЮКА

Філядельфія. — Місцевий Відділ Товариства Українських Інженерів Америки і Літературно - Мистецький Клюб у Філядельфії влаштували в неділю 11-го грудня ц.р. в залі „Тризуба" літературний вечір присвячений творчості поета Євгена Маланюка. Відкрив вечір голова Т-ва Інженерів інж. М. Борецький. Слово про Є. Маланюка, як поета, публіциста і мислителя, виголосив Володимир Біляїв. Вийнятки з творів поета рецитували Христина Олярків та Лада Прокоп. На закінчення вечора Євген Маланюк читав свої спогади і рефлексії з часів українських визвольних змагань.

„ТЕАТР У П'ЯТНИЦЮ" БУВ ГОСТЕМ ВІДДІЛІВ УККА І СУА В БАЛТИМОРІ

Балтимор. — Балтиморський Відділ УККА і 59 Відділ Союзу Українок Америки гостили як спонзори, „Театр у П'ятницю", що прибув з Ню Йорку до Балтимори на виступ з виставою музичної комедії „Найкращі хлопці з Дивізії". На виставі було присутніх багато українців з самого Балтимору і з Вашингтону та околиці, між ними й генерал Петро Самутин, представники мистецького, літературного та громадського життя цієї округи. Вистава пройшла з великим успіхом і засвідчила про нетлінний сантимент до Дивізії, яку багато з учасників бачило „на живо".

Після цієї вистави, на яку прибуло теж чимало молоді, представники громадянства вітали гостей коротким словом при відкритій сцені, вручаючи членам ансамблю квіти. Чергова вистава „Театру у П'ятницю" відбудеться у Клівленді, 17 і 18 грудня ц. р.

„ЛЕТЮЧИЙ КОРАБЕЛЬ" В НЮАРКУ

Нюарк. — Заходом місцевого 86-го Відділу Союзу Українок Америки відбудеться тут у неділю 18 грудня ц. р. в залі Мавнт Вернон Скул при Мавнт Вернон Плейс вистава п'єси-казки „Летючий Корабель". Цю п'єсу Студія Мистецького Слова в Ню Йорку під мистецьким керівництвом Лідії Крушельницької. Початок о год. 3-ій пополудні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сити і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Адреса: "SVOBODA." P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Скромний вислід довгої візити

Наприкінці минулого тижня закінчилась 9-тиденна візита совєтського прем'єра Алексєя Косиґіна у Франції. Французькі господарі старалися всіма можливими способами уприємнити своєму гостеві той час — парадами, бенкетами, театральними виставами, показом фабрики автомобілів, ба навіть — ловами на фазанів, де большевицькі послідовники учення Маркса - Леніна наслідували ультрабуржуазні звички колишніх французьких самовладних королів і стріляли спеціяльно для цієї цілі годованих птахів. Однак, політичний вислід тієї візити можна схарактеризувати трьома словами: гора породила мишу.

У довгому спільному комунікаті, що його проголошено перед відлетом совєтських гостей з Парижу, аж шість разів пригадано совєтсько - французький куртуазійний комунікат, виданий у Москві наприкінці відвідин де Ґолля. Раз-у-раз підкреслювано змагання до затіснення співпраці та спільні турботи за світовий мир. Сказано навіть, що поширення совєтсько - французької співпраці має стосуватися „всіх царин політичної, економічної, наукової та культурної, і скріплення французько - совєтських взаємин взагалі". Але на тлі таких словесних заяв дивно вражає повна відсутність будь - яких конкретних стверджень, в чому саме під час 9-деннех нарад осягнено тісніше порозуміння, поза отакими загальними фразами. Єдина конкретна точка стосується ствердження, що 8 грудня ц. р. міністри закордонних справ обох держав підписали консулярний договір, але знову таки не подано ніяких ближчих подробиць. Не можна також уважати за великий успіх переговорів рішення провести безпосередньо „гарячу лінію" між Парижем і Москвою, за зразком такої безпосередньої лінії „на всякий випадок", що існує між Вашинґтоном і Москвою. Зокрема, нічого не сказано, як практично виявилось таке ніби обопільне жагуче бажання затіснити торговельні взаємини, коли — за недавніми повідомленнями преси — Франція впродовж перших дев'ятьох місяців цього року експортувало до СССР товарів на яких 48 мільйонів дол., а закупила в СССР товарів на 120 мільйонів дол. Хоч Косиґін заявив, що він готов підписати з Францією торговельний договір на „10, 15 або й більше років", французи напевно воліли б мати негайну користь із товарообміну з Совєтами.

Очевидно, французам приємно було слухати, як Косиґін лаяв „фашизм" в Західній Німеччині і заявляв свою солідарність з де Ґоллем у тавруванні „зовнішньої аґресії" у В'єтнамі. Однак, цим разом французи виявили вже настільки такту, що, таврувочи „інтервенцію ззовні" у В'єтнамі, не назвали на ім'я нікого, так що цей зворот можна справедливо віднести не тільки до Америки, але передусім до Північного В'єтнаму.

Найцікавіше в тому французько - совєтському комунікаті — повне замовчання Німеччини і тільки загальникова коротка згадка, що в паризьких розмовах обмірковувано плян паневропейської конференції. Ці дві справи — Німеччини й паневропейської конференції — тісно пов'язані, бо, як твердять американські кореспонденти у Парижі, Косиґін старався переконати де Ґолля, щоб Франція визнала Східню Німеччину, або бодай погодилась на участь у паневропейській конференції Східньої Німеччини, без попереднього офіційного визнання її. Де Ґолль уже під час своєї візити в Москві рішуче відмовився від такої суґестії і те саме зробив у Парижі. Сама така суґестія свідчить про жалюгідний стан совєтської дипломатії, яка не визнається у головних засновках політики західніх держав. Адже визнання Францією Східньої Німеччини було б рівнозначне з перекресленням договору приязни Франції з Західньою Німеччиною, з підсиленням націоналізму серед німців, кризою в Европейській Економічній Спільноті з відкликом 70-тисячного французького війська з Західньої Німеччини, кризою у тридержавній західній окупаційній адміністрації Західнього Берліну. Задля яких користей Франція мала б наражатись на всі ці клопоти, визнаючи наставлений Москвою режим Вальтера Ульбріхта?! І який глузд мала б паневропейська конференція без участи Західньої Німеччини, бо вона напевне відмовилась би засісти за спільний стіл з представниками совєтської зони Німеччини, що її Москва піднесла до стану „суверенної" держави?!

У паризьких переговорах напевно не було мови про ідеологію. Не було про неї згадки також в спільному комунікаті. Але обидві сторони мали нагоду ще раз переконатись, як трудно вести „мирне існування" між державами з „різними економічними системами", коли характер і основні цілі тих держав взаємносуперечні.

Богдан Галайчук

АҐРЕСІЯ СОВЄТСЬКИХ РИБАЛОК

Буенос Айрес. — Арґентинські рибалки — непримирні вороги СССР, бо совєтська рибальська фльотилія систематично винищує рибні багатства, і то безпосередньо коло найбільшого арґентинського порту, Мар дель Плята. „Якщо росіяни не заберуться, — сказав власник рибальського судна „Нуева Хулія" репортерові щоденника „Ля Расон" — ми не матимемо що ловити впродовж довгих років".

Почалося з того, що арґентинський військовий корабель натрапив на совєтських китоловів у територіяльних водах біля Ісля де льос Естадос і прогнав їх відтіля.

Під кінець жовтня арґентинські військові кораблі, відбуваючи вправи з летунством та морською поліцією, зустріли у затоці Самборомбон два совєтські рибальські кораблі, „Буря" та „Гісґа" і східньо - німецький океанографічний корабель „Ернест Бекель", перевели ревізію і наказали їм покинути арґентинські територіяльні води.

Тепер преса постійно повідомляє про появу совєтської рибальської фльотилії, яка, хоч і оперує на пристойній віддалі, творить поважну загрозу для Арґентини з огляду на місце та її високу рибальську техніку.

Кількість арґентинців, що живуть з рибальства, ловлі китів та ловів на тюлені, розмірно невелика. Арґентинське рибальство практично зосереджене в одному місті, Мар дель Плята. Там зосереджений також рибальський промисл. Арґентинські рибальські судна здебільша малі і старі, тож коли застає їх буря на океані, часто тонуть; ловити рибу можуть вони лише поблизу матірнього порту. Навпаки, совєтські судна ультрамодерні, можуть оперувати на віддалі тисяч кілометрів від своїх матірніх пристаней, але ловлять рибу саме в цьому єдиному районі, доступному для арґентинського рибальства.

Точніше: не ловлять, а винищують рибу. Совєтська рибальська техніка дуже інтенсивна. 20 рибальських суден, працюючи разом з велетенськими сітями, „вимітають" море — досить мілке вздовж арґентинських берегів — від поверхні до дна. А сіті їх такі густі, що виловлюють також молоденькі, дрібні рибки, без комерційної вартости, отже винищують нарибок. Що гірше: совєтські рибалки кидали глибинні бомби, після чого море вкривалося неживою рибою. Після того, як арґентинська морська поліція почала стежити за совєтською фльотилією, совєтські рибалки перестали вживати бомб.

У Державному Секретаріяті Торгівлі й Промислу ідуть гарячкові наради спільно з представниками Державного Секретаріяту Хліборобства й Скотарства (до якого належить риболовля), Фльоти та Міністерства Закордонних Справ над зредаґуванням рибальського закону та над поширенням територіяльних вод. 30 жовтня міністер закордонних справ відбув нараду з президентом, а 3 листопада віце - міністер Маццінґі говорив з совєтським амбасадором, Юрієм Вольським.

Опісля Маццінґі пояснив журналістам, що розмова йшла в економічній, а не в правній площині. Арґентинський уряд висловив побажання, щоб совєтська фльотилія забралася, з огляду на небезпеку для арґентинської економіки. Він не робив формальної реклямації, бо не мав для того правної підстави: арґентинські територіяльні води сягають на 3 морські милі, а совєтські рибалки оперують на віддалі понад 10 миль, на вільному морі, на яке кожна держава має право.

Не від сьогодні вештаються чужі підводні човни вздовж арґентинських берегів, зокрема вздовж узбережжя мало залюдненої Патаґонії.

За яку тисячу кілометрів на південь від Буенос Айресу вганяється у континент Нова Затока — глибока, затишна, сполучена з океаном вузенькою протокою. Є там мала станиця військової фльоти, яка помітила понад 5 років тому якесь невідоме підводне судно, яке заплило в затоку, мабуть, щоб направити якийсь дефект. Арґентинська фльота не мала глибинних бомб, необхідних, щоб досягти судно на дні затоки; не мала також сітей, досить великих, щоб замкнути затоку. Виринула думка звернутися за тими матеріялами до ЗДА. Якби ті матеріяли були доставлені літаком, таємниче підводне судно було б зловлене або знищене. На жаль, арґентинські адмірали рішили діяти власними засобами, і... судно-мариво втекло.

Поява совєтських китоловів цього року викликала, як згадано вище, широкі коментарі. Звертали увагу непомірно великі розміри одного зі суден; в тутешніх воєнно - морських колах висловлено підозріння, чи не є це плавуча база для підводних човнів.

Тепер у Мар дель Пляті кружляє поголоска, що совєтську рибальську фльотилію супроводять підводні човни.

Морські кола висуваують дві гіпотези. Перша: підводні судна висаджують на арґентинський берег партизанських інструкторів та спеців в інших царинах підривної роботи. Друга гіпотеза: океанографічні студії, навіть якщо не переводять їх підводні судна. Крім 20-х рибальських суден, в склад совєтської фльотилії біля Мар дель Пляти входило невеличке судно „Нейтром", що робило враження наукової лябораторії. Здогадуються, що воно льокалізує відповідним приладдям стада риб. Але невже „Ернест Бекель" появився — і то на арґентинських територіяльних водах — лише на те, щоб вказувати скупчення риби двом совєтським рибальським суднам? Насувається питання, чи совєтські океанографічні зацікавлення мають виключно іхтіологічні об'єктиви, чи може також і стратеґічні.

На випадок американсько-совєтської війни, як кажуть, Панамський канал буде збомбардований, і для ЗДА залишиться як єдина сполука між двома океанами Маґелянова протока. Це причина, чому ЗДА помагають у розбудові фльоти Арґентини і сусідніх держав, і чому ті фльоти уладжують, разом з американською, спільні маневри. З другого боку це причина, чому совєтські океанографи так дбайливо обслідують той майбутній оперативний театр совєтської підводної фльоти.

М. Ценівський

У КОРІННІЙ РОСІЇ

II

Ця дівчина була першою, яка зрозуміла, чому я в неділю хочу йти до церкви. Багато з-поміж урядових провідників були заскочені цим моїм бажанням і все питалися: „Та чого ж у неділю? Чи не можна піти в понеділок або у вівторок? Це було б виґідніше і для вас і для нас". А ця дівчина зрозуміла мене і сказала, що поведе в неділю до церкви св. Миколая. Вона призналась, що й сама заходить до тієї церкви двічі на рік, не з якоїсь побожности, але задля музики та співу. Музика Баха й Чайковського, скомпонована для церковного вжитку, сказала вона, звучить зворушливіше в церкві, ніж в оперовому театрі чи концертовій залі.

***

Церква була повнісінька людей. Лівобіч вони протискалися вперед, щоб охристити немовлят, а правобіч обступили чотири оздоблені білими ліліями відкриті труни з небіжчиками. Над ними саме мала відбутися похоронна відправа. Гурт свояків, головно середнього і старшого віку, стояв довкола трун. Всі вони плакали, не стараючись здержувати сльози.

— Я казала вам, — відізвалася дівчина, — що в церкві застанете самих старих людей!

— Ну, а ті всі немовлята?! — запротестував я. — Крім того я бачив чимало молодих пар.

— Це лише тому, що батьки їх силують.

Ми вийшли нагору. Тут також було багато людей, що тиснулися між колонами. Все було осяяне світлом свічок, живими кольорами мережаних риз священиків і блиском хрестів. Світло, що доходило знадвору крізь вікна, було слабе в порівнянні з цим внутрішнім сяйвом.

Мені здавалося, що я опинився всередині рембрантівського образу „Зіслання Святого Духа", у церкві з середньовічних часів. Служба Божа звучала, як згармонізована оркестра, що виконувала бахівську музику. І справді, співу такого я ще ніколи не чув! Велика, дуже велика була різниця між цією Службою Божою і бездушною, без образів протестантською, на яку мене водили ще дитиною. Ніде не зворушувала мене так Служба Божа, як у цій країні, де офіційно скасовано Бога. Надворі згадав я дівчині про це, але вона рішуче похитала головою:

— Я атеїстка. Не можу брати участи в таких забобонах. Одначе музика і спів — чудові.

Саме в цій хвилині мужчина в військовому однострої, справжній елеґант, пробіг із немовлятком на руках через церковну браму на подвір'я. За ним бігла задихана молода жінка, в черевиках на високих закаблуках. Це була мати дитинки. Обоє, певно, не мали більше, як по 22 роки, і свій страх, щоб не спізнитися на спільне хрищення немовлят, не могли вони приховати.

— Чейже не можете назвати цю пару старими людьми, — іронічно завважив я своїй провідниці.

Тепер вона мовчала, але дивилася зчудовано на цю молоду пару. Потім здвигнула плечима:

— Ба, що ж ви можете вимагати від стиляґ.

***

На спортовому стадіоні у Ленінграді читали поему Бориса Слуцького*. Присутніх було чотирнадцять тисяч. У поемі сказано: „Якщо Рубльов** складав чернечі обіти, ледве чи був він безвірник. Він упав навколішки перед словом, яке було в Началі. Що за сенс старатися обернути його архангелів у мужиків? Його Спас не свинопас (символ праці), а попросту Спаситель. Тож даймо собі спокій з творенням ще одного атеїста. Дух голубиці зносився над ним, а він був спокійний і лагідний".

Молоді люди засипали Ван дер Повста питаннями на різні теми. Зійшла розмова й на Пастернака та його „Доктора Живаго". Найгостріше критикували Пастернака партійці, закидаючи йому брак патріотизму: згодився видати закордоном цю свою книжку. А один комсомолець викрикнув: „Чого ж ви можете сподіватися від жида!" Пастернака деякі письменники в СССР називають „першим совєтським святим і мучеником".

* Слуцький Борис (народився в перших роках XX століття), дитячі та шкільні літа провів у Харкові. Читацька публіка зацікавилася Слуцьким щойно після другої світової війни. Перша його поезія була видрукована 1941 р. Перекладав чужих і неросійських совєтських поетів на російську мову. У своїх поезіях використовує якунебудь дрібну подію, щоб так представити важливі, філософічні й етичні проблеми. Дуже популярний серед молодих поетів. В 1962 р. „Літературная Газета" вмістила його „Поезії з різних літ", з критикою Сталіна (написані перед „відлигою") і про теперішнє життя.

** Рубльов Андрій (1370-1430) найславніший російський маляр. Найкращий його образ із Старого Завіту — три янголи гостить Авраам. Пізніше Рубльов постригся у ченці в монастирі св. Андроніка у Москві. Образи Рубльова прикрашують стіни церков у Владимирі, Москві та Звенигороді. Образ Спасителя тепер у Третяківській ґалерії.

(Кінець)

ОЛЕКСАНДЕР ГЛАДИШОВСЬКИЙ

(Пам'яті громадянина-джентлмена)

Із смертю Олександра Гладишовського 23 листопада ц. р. зійшов у могилу ще один активний учасник східньо - галицької дійсности між двома світовими війнами. Це був час, коли в отій маленькій країні кипіло буйне життя. Був свідомий нарід, були численні кадри фахової інтеліґенції, була бунтарська молодь, була глибоким патріотичним духом навіяна Церква, були сильні організації презрізних родів і була боротьба — за збереження українського стану посідання, за його розвиток, за здійснення ідеалів. А все діло, як від початку світу, а в громадському житті після упадку абсолютних монархій і оліґархій, творили люди. Був широкий вахляр людей у політичних партіях, у світлій науковій установі, в господарських і культурних організаціях, на керівних становищах і на низах. І були між ними справді цікаві люди. До них належав і Олександер Гладишовський.

Коли шукати за одним словом, яке схарактеризувало б його, то мабуть, найближче правди буде слово „джентлмен". Олександер Гладишовський був дитиною епохи: не забуваймо, що наприкінці минулого сторіччя, коли він почав ходити до гімназії, щойно створились перші українські політичні партії і що на тодішній час вживання гімназистами слова „українець" було „революційним актом"", бо в урядовій термінології був ще „русин", і що революційними поривами тодішніх наших середньошкільників і студентів були завзяті словесні спори й навкулачні бійки з „кацапами", себто москвофілами, чи пак „старорусинами".

Народженого у 1888 році в Тернополі, Олександра Гладишовськаго викинули власне за таку „революційну діяльність" з тернопільської гімназії. Це була велика прикрість для його батька, теж „старорусина", який у 1898 р. кандидував до галицького сойму — проти Івана Франка. Наш „революціонер" скінчив гімназію вже у Львові, і там же вступив на політехніку, де у 1912 році дістав диплом інженера - аґронома. Ясно, що Гладишовський був активним членом Товариства українських студентів - техніків „Основа", яке було завжди сіллю в оці польського студентства. Від тих же часів був теж членом Національно - Демократичної, за Західньо - Української Республіки Трудової партії, а від 1925 року — Українського Національно - Демократичного Об'єднання (УНДО). Тому, попавши в 1916 році до російського полону, як старшина 35 золочівського полку „ляндвери" (в якому, мимоходом кажучи, служив і автор цих рядків) — Олександер Гладишовський був уже людиною з міцною політичною і громадською підбудовою. Коли він восени 1917 року дістався до Києва, куди втікали українці, австрійські полонені з таборів полонених, розкинених по всій російській імперії, він почав працювати в міністерстві торгу і промислу, але водночас перейшов консулярний курс у Комерційному інституті в Києві. Перенесений до міністерства закордонних справ, виїхав до Швайцарії, як перший секретар посольства УНР. Послом була там людина високої культури, лікар за фахом, д-р Євмен Лукасевич, пізніший видавець щоденника „Українська Трибуна" у Варшаві, редактором якої був Олександер Саліковський. Через рік, у жовтні 1919 року, переведено його на таке саме становище до Копенґаґену в Данії, де послом був д-р Дмитро Левицький, засновник і голова Галицько-Буковинського Комітету у Києві, що покликав був до життя військову формацію Січових Стрільців, пізніший голова УНДО. Обидва оті зверхники Олександра Гладишовського за його дипломатичної кар'єри були типами людей, охрищуваних словом „пан": шляхтичі за геральдикою, люди заможні й тому матеріяльно ні від кого незалежні, люди широкого овиду і розмаху, обидва активні співтворці української національної революції та співбудівничі української держави й обидва стовідсоткові соборники.

І таким самим був в усіх тих відношеннях Олександер Гладишовський. Він зберігав до кінця свого життя глибокий сентимент до давно вже покійних Євмена Лукасевича і Дмитра Левицького. Він сам був „паном" у розумінні походження, поведінки, манер, підходу до людей, духової культури. І він не терпів простацтва, розхрістаности, примітивізму, зарозумілости малих людців. Будучи людиною високоосвіченою і високовартісною він був — як звичайно такі люди, людяним, готовим до будь-якої праці і допомоги потребуючим. Як інженер-аґроном — він був прагматистом, не любив фраз і мрійництва. Тому він, вернувшись після ліквідації закордонного дипломатичного корпусу УНР осінню 1921 року до Західньої України, що вміжчасі опинилась під польською окупацією, пішов господарювати на невеличкому власному рільному мастку в Купчинцях тернопільського повіту. Він переживав там, як сам казав, „хрест Божий" від польської адміністрації, бо ж Тернопільщина знаходилась у тій прикордонній смузі, що її поляки окреслювали ще вужчим поняттям „кресів", як усі українсько - білоруські землі, і їх пляново колонізували спроваджуваними за фонди з Банку Рольного з заходу поляками, здебільша дуже поганим елементом, що не вмів господарювати та ставився надзвичайно вороже до автохтонного українського населення.

Ці нестерпні для Покійного умовини були причиною, що він погодився на пропозицію свого колишнього шефа з Копенгаґену, д-ра Дмитра Левицького, стати директором канцелярії УНДО у Львові. Першорядний організатор, надзвичайно ввічливий, але й енерґійний, гарний собою, високий, стрункий блондин, з панськими манерами, які бентежили польських урядовців, що з ними з конечности приходилось мати діло, він був ідеальний на тому становищі. Але, одідичивши земельний масток в Тискові, повіт Лісько, він виїхав туди, хоч заздалегідь бідковся, здаючи собі справу, що жде його новий „хрест Божий", може, ще гірший, як на Тернопільщині.

Проте він швидко вжився в лемківські відносини й умовини. Він став організатором Ліського повіту від УНДО, з центром у Львові тримав тісний зв'язок і з шибеничним гумором оповідав про свої переживання з лемками та польськими властями. Від 1935 року він став членом Центрального Комітету УНДО і в тому ж році

(Закінчення на стор. 3-ій)

Ол. Марітчак

„РОКИ НІМЕЦЬКОЇ ОКУПАЦІЇ"

III

В справі обняття українцями ЛОУ автор спогадів наводить дуже коротке звідомлення в першій частині спогадів „Від держави до комітету", подаючи, що у Львові створено обласну Управу з ініціятиви ОУН. Дальше цитую: „На чолі обласної управи станув адвокат проф. д-р Олександер Марітчак, його заступником з наказу ОУН був мґр Ярослав Спольський. Але у Львові обласна управа не змогла вже розгорнути ширшої діяльности, бо німці скоро завели свою адміністрацію, а обласну управу у Львові і в Станиславові зліквідували". І далі: „Широкі маси трудно було захопити прозаїчними справами адміністрації й правопорядку".

В другій частині спогадів автор майже не згадує про обняття українцями адміністрації краю, бо, як виходить з його висновків, він не прив'язував до цього факту ваги і взагалі ставився критично до Акту з 30 червня 1941 р.

Про діяння ЛОУ появилися в пресі і в деяких видавництвах докладні звідомлення, але автор спогадів, як він це подає в книжці „Від Держави до Комітету", в половині липня 1941 р. виїхав зі Львова до Житомира, повернувся до Львова щойно пізно вночі з 30-го на 31-го липня 1941 р. і з дня виїзду не мав ніяких відомостей про те, що діялось у Львові. Коли ж з автопсії не міг він слідкувати за ходом діяння ЛОУ, не можна мати претенсії, щоб у його спогадах ці справи мали належне насвітлення. Слід тільки завважити, що понад тритижневий період урядування ЛОУ був у тодішніх відносинах поважним досягненням, а деякі неупереджені для нас німці признавали, що наладнання українцями адміністрації було на високому рівні.

Ми подали звідомлення про згадані події з причини їх важливости для дальшого ходу німецько - совєтської війни та на її вислід. Революційний Акт з 30 червня 1941 р. про відновлення Української Держави, а опісля обняття українцями адміністрації Східньої Галичини, могли дати нагоду німцям до використання тих важливих подій при воєнній акції. Вони могли дати почин до впорядкування справ Східньої Европи при розумному німецькому проводі. Генерал фон Бравхіч пропонував використати протибольшевицьке наставлення уярмлених Москвою народів і переводити політику визволення тих народів, а в першу чергу великого українського народу. Але до такої політичної концепції не був здібний „вождь" німецького народу Гітлер разом з його дорадниками. Він усунув ген. Бравхіча з командування і провадив у такий нерозумний спосіб війну, що остаточний провал німецької офензиви був неминучий. Тому то недоцінювання Акту з 30 червня 1941 р. слід вважати недостатнім охопленням тодішнього міжнароднього положення і можливостей належного упорядкування справ Сходу Европи.

Виходить з цього, що німці не зрозуміли поваги ситуації та своїх власних можливостей.

1-го серпня 1941 р. генерал-губернатор д-р Г. Франк довершив у Львові акту влучення Галичини до „Генеральної Губернії для зайнятих польських областей", і тим самим німецький провід визнав Галичину як польську територію всупереч поглядові навіть німецьких теоретиків міжнародного права, що прилучення Східньої Галичини конференцією антантських Амбасадорів 15 березня 1923 р. до Польщі було нелеґальне і противне прийнятим державами Антанти постановам міжнародних договорів.

Так покінчилося під німецькою окупацією відновлення державного життя і так розв'язав українську проблему тодішний певний побіди, однак політично недоумний німецький провід, а властиво „вождь" Німеччини Гітлер.

Коли д-р Кость Панківський став генеральним секретарем Національної Ради, а у вересні 1941 р. головою Українського Крайового Комітету у Львові, він подав у своїх спогадах такий стан своїх почувань і настроїв: „Не раз вже думав я про ті часи та про себе в тих днях. Аж по роках попав мені в руки нюйоркський тижневик „Тайм" із статтею з нагоди п'ятих роковин обняття уряду президентом Труменом. Смішно воно порівнювати галицькі справи з американськими та себе з президентом ЗДА. Але ця стаття так пригадала мені, як я почував себе, і так віддавала мої настрої, що я не зумів би краще описати. Автор статті писав про те, як то 13 квітня 1945 року, день після зложення президентської присяги, Труман на прощання сказав своїм старим колеґам у Сенаті ЗДА: „Ніколи в житті я не почував себе не на своєму місці так, як сьогодні. Не знаю, чи колись звикну до цього". А репортерам на їх запитання відповів уже вповні в своєму стилі: „Не знаю, чи на вас колись впав віз повний сіна. А на мене вчора впав місяць і зорі і усі планети нараз. Якщо ви, хлопці, колись молитеся, то помоліться за мене!"

Вправді до такого катаклізму за німців не дійшло, але справді становище голови Українського Крайового Комітету було нелегке. Вже в передмові до книжки „Роки німецької окупації" автор подає, з якими висланниками Гітлера він мав до діла. Цитує уривок з віднайденого щоденника генерал-губернатора Г. Франка з тазакою сентенцією: „Раз ми закінчимо переможно війну, то тоді, наскільки я в тому зацікавлений, вони можуть зробити з поляків і українців січене м'ясо. Ми можемо робити, що нам подобається..." І далі автор спогадів подає: „Німці засліплені успіхами Гітлера — зрештою талановиті, розумні (?) (мій знак запиту — О. М.) та працьовиті — затратили, як нація, всякий здоровий глузд. Ішли на війну з добрим гаслом перебудови Европи, але не дали своїй „Новій Европі" такого змісту, який відповідав би тим гаслам. Не стало політичного відчуття й уміння погодити природні права народів, у тому числі й українців, з інтересами Німеччини й Европи. Брутальність і злочинство стали прокляттям для німецької нації".

ОЛЕКСАНДЕР ГЛАДИШОВСЬКИЙ

(Продовження зі стор. 2-ої)

кандидував від цієї партії на посла на Лемківщині. Очевидно, це була тільки наша демонстрація, так само, як у виборах в 1938 р., бо було згори відомо, що поляки не дозволять, щоб Лемківщина мала українського репрезентанта у варшавському соймі.

Олександер Гладишовський залишився вірним своїй вдачі, своїм манерам, своєму світоглядові і своїм приятелям почерез еміграцію в Австрії і Німеччині та за ввесь час свого перебування в Америці. Він мав сентимент до війська і тому вступив до нюйоркського Відділу ОбВУА, він мав сентимент до потребуючих, і тому він знайшов собі працю в „Самопомочі", де м. ін. став прибіжищем для всіх, що потребували дорадника і помічника, як дістати допомогу від нюйоркської Міської Ради, — він був наскрізь громадською людиною. Та понад усе — він був джентлменом „старої дати", з яким була правдива приємність стрічатися, одним з тих, яких, на превеликий жаль, досить мало.

Олександер Гладишовський

Іван Кедрин.

Степан Куропась

ШИКАГОВСЬКА ХРОНІКА

Десятиріччя парохії св. Йосифа відзначила наша громада 13 листопада церковними церемоніями і бенкетом в залі Фонтана - Д - ор.

В присутності 12 священиків і Кир Ярослава бенкетова програма виявила 10-літній зріст парохії, яка є без боргів і ще має гроші в банку. Провід в парохії мають українці, роджені в Америці, які доказали, що вміють добре господарити без шкідливих сварок. Годі вичисляти всіх тих заслужених для парохії громадян, їх забагато. Приємно ствердити, що цьогорічний фестиваль приніс парохії 34 тисячі чистого доходу. Головою імпрези був Мих. Козак, б. секр. 22-го відділу УНСоюзу. Його місце тепер має гол. радна Гелен Олек.

Вернон Корчинський в англійській промові висказав такі золоті слова дороговказу: Живемо в добі сталих перемін і нових ідей, змін не лише в технічному але й культурному секторах. Змінитися треба і нам. Ми не можемо очікувати дозрілости нашої молоді, ми мусимо їй її дати! Мусимо помогти нашій молоді зростати. Така розумна 7-мінутова промова будує краще, як фрази про те, що наша молодь мусить чи повинна бути такою чи іншою.

Д-р Павло Турула українською мовою подав образ нової парохії і її зросту. Добра адміністрація пароха о. Шарого і його світських помічників дописала.

Хор на початку мав 15 членів, що не вміли по українськи говорити і не було диригента, тепер під проводом Ю. Позняка має великий репертуар. Товариство св. Імени, яке вже три каденції очолює п. Пришляк, є рушієм всіх акцій в парохії. Промовляли теж о. Шарий, і Владика Кир Ярослав Ґабро. монс. о. Паска мав вступне слово.

Окружні Збори Відділів УНСоюзу з 30-го вересня виявили, що Союзове Шикаґо, що вело перед, по конвенції заспало. На четвертому місці стоїть воно щодо здобування нових членів, а виправдання на це нема ніякого. Правда, Шикаґо мало 7 товстих літ і, не дай Боже, щоб дальших 7 були худими. Окружний Комітет порушує камінь на камені, щоб збудити нашу союзову громаду з летаргічного сну. Курси організаторів і Союзовий бенкет в залі Лайонс в днях 2 - 4 грудня з участю двох членів екзекутиви д-ра Я. Падоха і В. Сохана мають приспішити процес пробудження.

Українське Вільне Козацтво має в нас свою станицю і щорічно відзначує Свято Покрови в церкві і поза нею. Цього року в залі собору св. Володимира Свято Покрови відзначила теж станиця Кубанських Козаків прийняттям та з оркестрою. Молоді хлопці 6 - 10 літ танцювали козака, а старші командували. Таке бачив я нагорі а внизу людей 30 мали вечерю з цього приводу. Тостмайстром і доповідачем був проф. Іващук. Імпреза була на високому рівні, шкода, що так мало людей признається до Вільного Козацтва. Галичани вважають, що вони не козаки, хоч пані генералова Павленко твердить, що й вони козацького роду. Що козацтво в Америці переводиться, це правда, а рівночасно і шкода, бо співаємо, що ми з козацького роду. Та такий вже сумний стан еміґрації, старі козаки вимирають, а молоді не знають, хто вони.

Гуцульський Осередок, — це нова в нас організація. Сподіваємося, що повстане ще бойківський і, на диво, нема в нас досі лемківського, хоч лемки найбільше аґресивні і до організації здібні. Гуцульський Осередок вперше мусів чимсь себе виявити і влаштував Вечір гумору і сатири з участю Миколи Понеділка, І. Самокішина і пані Чепіль.. Відома заля школи Шопена повна, вдвоє більше присутніх, як на Святі 1-го Листопада. Людям бракує гумору, вони люблять сатиру, бо в ній бачуть себе. Такий образ може створити М. Понеділок. Понеділок вміє творити і вміє віддати те, що написав. Гуцульську бувальщину представив добре п. Самокішин з Трентону, а пані Чепіль чарувала учасників не лише своїми костюмами, але й голосом! Микола Домошевський голова Гуцульського Осередку у вступному слові підкреслив, що плекати гуцульські традиції не було кому, тому нова організація подбає про це.

„Украдене щастя", драма І. Франка, побачило сцену завдяки Новій Сцені, режисером якої є невтомна пані Кулик. Вона режисер, учитель, мотор Нової Сцени, ну й сама мусіла грати бабу цокотуху, бо таланів на сцені в нас обмаль! На закінчення Франківського Року, який започаткувала Конвенція УНСоюзу — „Украдене щастя" — надавалося. Випробувані вже і знані актори Нової Сцени І. Матулко, Віра Денисенко і М. Хамів виявили себе ще раз як справжні актори, селянин Задорожний, його жінка Анна і, немає ніде кращого жида арендатора, як М. Хамів зі своїм „пане" начальнику". Сумна це драма з життя нашого села давніх часів але дуже повчаюча й тепер. Не лише світла, але й тіні України ми повинні знати, але молодих на імпрезі не було!

Разом 187 осіб з Шикаґо відвідали цього року Україну. Звичайно їх є більше, але про всіх годі мені знати. От минулого тижня стрінув я сусіду з третьої вулиці від мене, союзівця Михайла Гороха.

— Де ви бували, давно вас не бачив?

— Ми з жінкою були 3 місяці в Україні, їздили без перешкод, куди хотіли. — Як це можливо, коли в 1963 р. мене з сином не пускали!? Семен Стефаник, голова Обкому і в нього ми були, і він про це постарався! Михайла Гороха не можна підозрівати, що він з т. зв. проґресистів. Він гетьманець і б. окружний отаман гетьманських Січей в Шикаґо.

Щаднича Спілка „Трайдент" об'єдналась з іншою Шикаґо Сейвінґс. Спілка Запорожжя, відтак Трайдент, перебула щасливо обі світові війни і депресію 1930 - 34 років а по 52 роках існування в часі т. зв. демократичного добробуту мусіла з браку нових ощадностей шукати якогось виходу. Ще в останніх виборах демократи голосили: „Нам ніколи не було так добре", — але Трайдентові те добро не помогло.

„Камінний господар" Лесі Українки завітав до Шикаґо заходом Української Кредитівки. Спілка Новий Театр пробує робити те, чого нам найбільше бракує, і тих 14 членів Нового Театру, що приїхали до Шикаґо 27 листопада, доказали, що вони можуть цей брак виповнити. Серед повені різних малих і великих імпрез „Камінний господар" це зворот в доброму напрямі, потрібному нам всім, щоб обтріпатися від імпрез, які нікому не шкодять, але й не помагають.

До імпрез, на яких я не міг бути, хоч мав куплені квитки, належать: Осінні Вечерниці Спортового Т-ва „Леви" — 22 жовтня. Конвенція Католицької Преси — 29-го жовтня. Другий З'їзд Українських Журналістів, Баль Інженерів — 12 листопада, Осіння забава і показ моди Пласт Прияту — 5 листопада та виставка малярства образів і графіки Марії Гарасовської Дачишин. На останню я вислав свою жінку, але сказала лише мені, що наша малярка дуже продуктивна, бо мала багато образів. Останню імпрезу спонзорували Союз Українок і 12-ий відділ УЗХреста. —

Йорданія прийме військову допомогу від Савді Арабії й Іраку

Каїро. — 11 грудня ц.р. закінчилась бурхлива чотириденна конференція Арабської Ліґи, до якої належать 13 арабських країн Азії й Африки. За одною із одноголосно прийнятих постанов — Йорданія погодилась прийняти до себе військо з Савді Арабії й Іраку задля скріплення її оборонної здатности в обличчі загрози збоку Ізраїлю. Однак Йорданія рішуче спротивилася, щоб на її територію вступили будь-які військові частини Сирії або т. зв. Палестинської армії. Водночас Йорданія узалежнила прийняття до себе іракських і савді-арабських військ від того, щоб Єгипет (Об'єднана Арабська Республіка) зайняв своїм військом Синайський півострів і частину пустині Ґази, де тепер стоїть міжнародне військо Об'єднаних Націй. А щоб Єгипет міг обсадити ті території — він мусить відкликати свої війська з Ємену, де вони підтримують республіканський уряд, наставлений там Єгиптом. Хоча Арабська Ліґа покликала була до життя спільне т. зв. Об'єднане Військове Командування, проте між членами тієї Ліґи існують гострі й затяжні спори, бо Ліґа ділиться насправді на так звані „соціялістичні" держави з орієнтацією на Москву — а належать туди передусім Єгипет і Сирія — та монархії з консервативними режимами, в першу чергу Савді Арабія, Йорданія і Марокко з західньою орієнтацією.

Замість квітів на могилу незабутнього для нас

бл. п. МИХАЙЛА РОСЛЯКА

складаємо 25.00 дольарів на Український Вільний Університет в Мюнхені.

Ніля і Євген СТЕЦЬКОВИ

Ділимося болючою вісткою з нашими Рідними, Приятелями, Знайомими та всею Українською Громадою, що з волі Всевишнього, в суботу, 26-го листопада 1966 року, по короткій та важкій недузі відійшла у Вічність наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБУСЯ

сл. п. МАРІЯ з МИХАЙЛЕНКІВ МУЗИКА

народжена 19-го квітня 1902 р. в Крехові, пов. Жовква, Україна.

Панахиди відбулися в днях 26, 27 і 28 листопада, а похорон 29-го листопада 1966 р. з церкви св. о. Николая на цвинтар Проспект у Торонті.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Важким горем прибиті:

ПАВЛО — муж
ІРИНА — дочка, д-р СТЕПАН НІЧАЙ — зять
ХРИСТЯ і СТЕПАН мол. — внуки
БОГДАН — син, ДЖІН — невістка
БОГДАН мол. і ТАРАС — внуки
АНДРІЙ — брат
Рідня в Україні і Польщі

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшла від нас у Вічність у Торонто наша Найдорожча Дружина, Мама і Бабуня

бл. п. Марія з Михайленків Музика

Похорон відбувся 29-го листопада 1966 року

Цією дорогою складаємо нашу щиро-сердечну подяку Високопреподобним і Всечесним Отцям: о. проф. Хоминові, о. Микитинові, о. д-рові Федорову й о. Хабурському за відправлення похоронних обрядів.

Дякуємо Родині, Приятелям і Знайомим за їх щирі вислови співчуття в нашому безмежному горю.

Дякуємо за пожертви на Служби Божі, за вінки та квіти.

Хай Господь наділить щирими ласками всіх, що несли нам моральну підтримку в нашому важкому горю та віддали останню пошану нашій Дорогій Покійній.

В глибокому смутку:

ПАВЛО — муж
ІРИНА і д-р С. НИЧАЙ — дочка і зять
БОГДАН — син, ДЖІН — невістка
АНДРІЙ — брат

З глибоким смутком повідомляємо Родину, Знайомих та Українське Громадянство, що в п'ятницю, дня 9-го грудня 1966 року упокоївся в Бозі

о. МИХАЇЛ ГОРОДИСЬКИЙ

довголітній парох на Рідних Землях і в Канаді.

Відійшов у Вічність ревний душпастир, зразковий громадянин та Улюблений і Незабутній Муж, Батько і Дідуньо.

Похорон відбувся 12-го грудня 1966 року з катедральної Церкви в Торонті, Канада.

Опечалені —

ДРУЖИНА, ДІТИ, ВНУКИ і РОДИНА

Листопадова Академія у Вашингтоні

Вашингтон. — 30-го жовтня наша громада зібралася на урочистій Академії у честь Листопадового Зриву, улаштованій під протекторатом Метрополітального Відділу УККА місцевим Громадським Комітетом, що об'єднує всі організації і товариства на терені Вашингтону. Американський гимн зі святочно удекорованої сцени відспівала пані Ольга Рибак. Привітавши присутніх, Академію відкрив д-р Р. Барановський, голова місцевого відділу УККА та передав слово головному промовцеві на святі, генералові Петрові Самутинові. У доповіді промовець розгорнув картини минулого, які привели до чину Першого Листопада. Він згадав всіх тих, хто тоді стояв у проводі східньо - галицької вітки українського народу та створив Перший Листопад.

Після промови ген. Самутин удекорував заслужених ветеранів „Воєнним Хрестом". До удекорування стали: отець протоієрей Володимир Пилипець, підхорунжий Володимир Білинський і сот. Валентин Сімянців. Ген. Самутинові допомагали кол. старшини Степан Максимюк і Остап Зенюк. Діти Іринка Максимюк і Юрко Зенюк тримали Воєнні Хрести. Їхні батьки і діди — Дмитро Максимюк, Сергій Захвалинський і Микола Пачовський, брали активну участь у визвольній війні, у різних військових формаціях.

Нестор Пилипець, син ветерана отця В. Пилипця, коротким словом, в англійській мові, доповів про події Першого Листопада.

В концертовій частині взяли участь Марійка Сербин-Брездень, сопрано, і Лев Рейнарович, баритон. Фортепяновий супровід вела проф. О. Сушко - Наконечна.

Всіх трьох виконавців захоплена заля вітала оплесками і домагалася наддатків.

Марійка Сербин - Бездень виконала пісні: Я. Лопатинського „Ні, не співай пісень веселих," Я. Степового „Думку", М. Лисенка „Айстри" і О. Бобикевича „О, слово рідне". Знову ж Л. Рейнарович відспівав Н. Ніжанківського „Засумуй трембіто", М. Фоменка „Друзі вперед", К. Данкевича „Монолог гетьмана Богдана" з опери „Богдан Хмельницький" і М. Лисенка „Гетьмани, гетьмани..."

Як декляматори виступали Віктор Кулій з віршом „І прийде день" В. Лесича та учень Роман Кармелюк, що продеклямував „Золоті листки" Л. Храпливої. Сцену удекорував інж. Т. Дячок прапорами.

Розпочатий зі сцени маестром Л. Рейнаровичем гимн „Ще не вмерла" підхопила заля, закінчивши ним Академію.

В. С.

ЧЕРВОНА МОЛОДІСТЬ

„Він зупинився біля груші і поклав на її репаний, потрісканий стовбур старечі долоні. Долоні вже не пашіли силою і теплом, але груша стрепенулася, щось знайоме й далеке було в цьому дотику. І вона глянула з-під кострубатих вій униз. Насупилася. Простоволосий високий чоловік був їй незнайомий.

— Ти не впізнаєш мене, медова грушо? — спитав чоловік, і в його голосі затремтіла туга.

Груша мовчала. Ні, вона його не впізнавала. Від старої людини віяло духом далеких доріг, вона була одягнена в чужу одежину"....

Це малюнок - розповідь власного кореспондента „Молоді України", письменника Романа Федорова з Івано - Франківського (часопис з 4 листопада) про те, як прибув в Україну до рідного села Небилова біля Перегінського старий еміґрант з Канади Василь Пилипів.

В діялозі згрушею Василь Пилипів розповідає з трагізмом про свої поневіряння на чужині і, звичайно, захоплюється розбудовою села та всім на вітцівській землі під московсько-большевицькою владою.
прощання сказати? — спитала груша.
спитала груша.

— Що волів би тут вмерти.

— Не будь смішний, — відповіла груша. — А хто розкаже землякам у Канаді про другу, червону молодість української землі?...

Купуйте в підприємствах що оголошуються в „Свободі"

Посмертні згадки

АННА БІЛОУС, членка Б-ва св. Юрія — 160-ий Відд. в Джемейка, Н. Й., померла 3 грудня 1966 р. о год. 10-ій ранку. Пок. нар. в селі Псорах, пов. Рогатин, Зах. Україна. Покійна, полишила в смутку мужа Петра та 2 замужні дочки — Марію і Катерину з внуками і дальшу родину. Похорон відбувся 7 грудня 1966 р. на Pinelawn Cemetery, Farmingdale, L.I.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа

МАРІЯ ҐУЛЬДА, зам. Пфлуґфельдер, довголітня членкиня, делеґатка на конвенції і секретарка 261 Відд. УНС в Віліямставн, Н. Дж., через 20 літ учителювала, померла 24 жовтня 1966 р. З дитячих літ належала до 307-го Відділу УНС ,а відтак зорганізувала молодь і разом з старшими зорганізувала 261 Відд. Полишила у смутку Родичів, мужа Івана, сина Івана, замужну сестру Магдалину, брата Григорія, дві тітки. Похорон відбувся 28 жовтня з церкви св. Івана при участи родини, приятелів і знайомих.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа

ТЕОДОР УРБАН, б. УСС, учитель та місто-предсідник 399 Відд. „Леви", народжений 9 вересня 1893 р. в Татарах, б. Самбора, помер 23 листопада 1966 р. в Шикаґо, Ілл. Похорон відбувся 26-го листопада 1966 р. на цвинтар св. Миколая в Шикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Красник, секр.

ЙОСИФ БАЗАРНІЦЬКИЙ, член Т-ва І. Франка — 266 Відд. УНС в Амстердамі, Н. Й., помер 14 жовтня 1966 р. Покійний нар. 12-го березня 1887 р. в м. Білий Камінь, п. Золочів, Україна. До УНСоюзу вступив 1925 року. За молодих літ був дуже активним членом, як при церкві так і при Відділі. Жертвував щиро на народні цілі. Похорон відбувся 17 жовтня 1966 р. з церкви св. о. Миколая на цвинтар св. о. Миколая при численній участи родини, приятелів і союзовців.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Труфан, секр.

АНАСТАЗІЯ КЛЮЧКА, членкиня Т-ва ім. Ст. Мельничука — 331 Відд. УНС в Мілвіл, Н. Дж., померла по довгій, тяжкій недузі 20 листопада 1966 року. Покійна народилася в м. Мости Великі, пов, Жовква, Україна. Полишила в смутку мужа Михайла, 3 синів і 1 дочку та внуків. Похорон відбувся 24 листопада 1966 р. при участи родини, приятелів і членів Т-ва з церкви св. о. Николая при Кармел дорозі. Тіло похоронено на українському цвинтарі св. Николая.
Вічна Їй Пам'ять!
А. Романюк, секр.

ДАРІЯ БОБЕРСЬКА, довголітня членка 333-го Відділу УНСоюзу в Бервику. Па., дружина довголітнього секретаря того ж Відділу, п. Вол. Боберського, померла після довгої недуги в лікарні у Бервику, 20 листопада 1966 р. на 51-му році трудолюбивого життя. Покійна народилася 17 квітня 1916 р. у місцевості Лайтстріт, Па. та закінчила гай скул. Останньо працювала доглядальницею хворих у лікарні в Бервику. Залишила в смутку чоловіка Володимира, з яким прожила щасливо 26 років, 3 доньки: Анастасію, Єлисавету і Дебру, 4 синів: Ричарда, Степана, Якима і Терентія та 3 внуків, як також сестру Олену Мерил і вітчима Юрія Феттермена. Похорон відбувся на місцевому укр. кат. цвинтарі. На місце Вічного Спочинку супроводжали її численні рідні, приятелі і знайомі, а передусім союзовці.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

Розшуки

Анна Трипник з Дев'ятир, пов. Рава Руська, пошукує свого стрийка

ТЕОДОРА ГЕРУН

(брат Ксені Паньків), що виїхав у 1929 році до Канади з дружиною і дітьми. Його, його дітей або хто знав би про нього або його рідню, проситься писати на адресу:
Anna Trypnyk
2647 N. Monitor Avenue
Chicago, Ill. 60639 U.S.A.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

П'ЯТНИЦЯ, 16-го ГРУДНЯ 1966 Р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва „Укр. Січ" — 170 Відд. УНС о год. 6-ій вечером в домівці Укр. Нар. Дому. Проситься членів вирівняти свої вкладки, щоб ми могли замкнути книжки до загальних зборів, які плянуємо відбути 2-го січня 1967 року. — Управа

СУБОТА, 17-го ГРУДНЯ 1966 Р.

ПРОВІДЕНС, Р. Ай. Загальні збори 73-го Відділу Тараса Шевченка о год. 5-ій веч. в приміщенні Бонефро Клюбі ч. 60 Сальмонд вул. На порядку дня: Звіти із діяльности уступаючої Управи та Контральної Комісії і дискусії над ними. Вибір Управи на 1967 рік. Посилення праці для скріплення Відд. новими членами та розбудови УНС. Внески та пропозиції. Проситься всіх членів обов'язково взяти участь в цих зборах — Управа Відд.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ — Відд. 117 УНС відбудуться о год. 6.30 веч. в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів, 33 Е. 7-ма вул. — Управа

АСТОРІЯ, — Річні Загальні збори Б-ва св. Миколая — 5 Відділ УНС відбудуться о год. 7-ій вечером в залі церкви Чесного Хреста. Проситься усіх членів Б-ва і Відділу прибути на час. На порядку: Звіти з діяльности Відділу за 1966 рік і вибір нової Управи на 1967 рк. — М. Хоманчук секретар.

СТЕМПЛЕТОН, С-А, Н. Й. Річні збори членів Бр-ва св. Арх. Михаїла — Відд. 211 УНС відбудуться о год. 7.30 веч. Просить чл. прибути на ті важні збори — буде річне справоздання і вибір нового Уряду на 1967 рік. Особливо проситься довгуючих членів прийти на збори і вирівняти свої залеглости членських вкладок, щоб не переносити довги з року на рік, і платити свої вкладки точно що-місяця.
Т. Соколовський, секретар

ПЛЕЙНФІЛД, Н. Дж. Річні збори Т-ва Івана Франка — Відд. 372 УНС о год. 6.30 вечером в залі, як звичайно, Іґіл Гол, 210 Чорч Ст. Присутність членів обов'язкова. На порядку дня: Вибір нової Управи на 1967-ий рік і інші справи. По зборах буде перекуска, яку приготовить сестрицтво Т-ва. — Відд. УНС. — Петро Шило, р. секретар.

НЕДІЛЯ, 18-го ГРУДНЯ 1966 Р.

ГОЛІЙОК, Масс. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 52 Відд. УНС о год. 2-ій по пол. в приміщінні під ч. 227 Ролф Аве. Алденвілле, Массачусетс. Просимо всіх членів прийти на час. На зборах буде звіт Управи і вибір Управи на 1967 рік, та інші важні справи до полагодження. — М. Лончина предс., В. Пиріг касир, Д. Хрупалик секретар

ШИКАҐО, Ілл. Збори Б-ва св. о. Николая — 106 Відд. від год. 11 до 1:30 по пол. в домі Відділів УНС, 843/5 Н. Вестерн Аве. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки, бо 25-го грудня, себто в день Рождества Христового урядування не буде. Щоб не наражуватися на суспенду, проситься вирівняти свої чл. вкладки до 25-го грудня. ц. р. — А. Іванюк, предс., П. Дацьків, секр., М. Попіль, касир.

СТ. ЛЮЙЗ, Мо. Річні збори Відд. 179 УНС відбудуться в Укр. Нар. Домі при Маґнолія о год. 2-ій по обіді. На порядку нарад: Звіти уступаючої Управи, дискусія та уділення абсолюторії уступаючій Управі. Відтак вибір нової Управи на 1967 рік. Присутність членів обов'язкова, бо будуть вирішуватись поважні справи що-до Б-ва , щоб пізніше не було непорозумінь, тому і проситься о присутність. Рівнож проситься виповнити членські внески під кінець біжучого року та спільно узгіднити плян праці даного Відділу на 1967 рік. — Управа Відділу.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Збори Т-ва Подільська Січ — Відд. 8 УНСоюзу в Йонкерс, Н. Й. відбудутьсня о год. 2-ій по пол. в залі церкви св. Михаїла, Чеснат вул. Просимо явитися і вирівняти свої вкладки сего місяця. — В. Козіцький предс., П. Гарасимів, В. Мандзій.

ВУНСАКЕТ, РОД Ай. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ, Відділ 206 УНС відбудуться в годині 1-ій по пол. в парафіяльній залі, 74 Гаррис Ев. На зборах буде вибір Уряду на 1967 рік. Проситься членів бути присутніми на зборах. — Уряд Товариства.

ТАВНТОН, Масс. Річні збори Тва ім. Тараса Шевченка — 122 Відд. УНС в год. 2-ій по пол. в Т-кім домі при 14 Мапле Аве, Проситься членів прибути на ці збори, бо є важні справи до полагодження, відчит протоколу, та вибір нової Управи на 1967 р. — Є. Василик, предсідник, Марія Шура касир, М. Попович секретар.

РОМ, Н. Й. Загальні річні-збори Відділу 121 Братства св. Михаїла відбудуться о год. 2-ій по пол. в Українськім Домі під ч. 208 Канал ст. Проситься усіх членів прибути на окреслений час. На порядку дня будуть звіти уступаючого Уряду та Контрольної Комісії і дискусія над звітами, вибір уряду на 1967-ий рік. Проситься всіх членів взяти обов'язкову участь хоч на річних зборах., рівнож пригадується довгуючим членам вирівняти свої вкладки. — Василь Губаль предс, Василь Чуйко касир, Олекса Ґазд секретар.

БЕТЛЕГЕМ, Па. Місячні збори Б-ва св. Димитрія 288 Відділ о год. 12-ій дня в Укр. Амер. Горож. Клюбу. 816 Линн. Аве. Проситься членів вирівняти залеглі вкладки. — А. Данилюк предс., В. Заґвоський касир, Д. Мушастий секретар.

ТРОЙ, Н. Й. Річні Загальні збори Відділу 191 УНСоюзу відбудуться о год. 1.30 по полудні в залі УНДому при 391 Друга евню в Трой Н.Й.
Василь Колодій — секрет.
Панько Джинджиристий — предсідник.

ВОТЕРВЛІТ, Н. Й. Річні загальні збори Б-ва св. о. Николая — 13 Відд. УНС. о год. 2-ій по пол. в залі Укр. Клюбу 402 - 25 ст. Присутність членів обов'язкова. На порядку нарад звіт уступаючої Управи та вибір нової Управи. По зборах перекуска — Управа Відділу.

ТАРЗАН, ч. 5733. Тарзан в небезпеці!

IN A MATTER OF MINUTES, THE SABER-TOOTH WAS SWEPT INTO A STREAM OF FIERY LAVA--
DICK VAN BUREN JOHN CELARDO

В кількох мінутах потік гарячої ляви втягнув в себе тварюку з зубами - шаблюками...

Вона була знищена на правду тими елементами, що були її оживили з льодової могили!

І тепер ріка розтопленої скелі загрожувала поглинути Тарзана!